

SPECIAL
Oorlog

Tatoeages en vorige levens

EEN KAMPNUMMER OP JE ARM

De afbeelding van een beschermengel op je schouder, een klavertje vier op de pols, een hart met de naam van een geliefde op je arm. Getatoeëerde symbolen op de huid, die staan voor geluksbrenger, beschermer of dierbare herinnering aan iemand. Het zijn tattoos die meestal positieve reacties opleveren, in tegenstelling tot bijvoorbeeld getatoeëerde doodskoppen of hakenkruizen. Regressie- en reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele vertelt over emotionele reacties op tatoeages en allergische huidreacties die met vorige levens te maken kunnen hebben, zoals levens uit de Tweede Wereldoorlog.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Ik heb geen enkele tattoo op mijn lichaam. Hoe mooi ik de permanente lichaamsversieringen bij anderen ook vind, het is niets voor mij. Dat komt omdat ik nog altijd bij het zien van een tatoeage de associatie maak: concentratiekampcijfers en gevangenschap. Het vorige leven dat ik in de Tweede Wereldoorlog had en dat eindigde in een kamp, heeft emotioneel lang door- en nagewerkt in mijn huidige leven. Bij anderen vind ik tatoeages negen van de tien keer mooi om te zien, ik kan ze zeker waarderen. Als ik een tatoeage toch lelijk vind, ligt dat eerder aan de zeldzame keer dat de artistieke kwaliteiten van de maker onder de maat waren, aan taalfouten in getatoeëerde teksten of tattoos die in elkaar overlopen en eruitzien als één grote donkerblauwe inktvlek in plaats van de ooit bedoelde afbeelding.

Versiering of ontsiering

Het aanbrengen van huidmarkeringen gebeurt al eeuwen in vele culturen en om uiteenlopende redenen. De kans dat iemand in een vorig leven een keer een tattoo had, is dus niet nul. Onbewuste herinneringen aan krachtige of mooie gebeurtenissen met huidversieringen in voorbije levens kunnen anno nu zorgen voor aangename associaties bij het zien van tatoeages bij anderen of het zelf (willen) laten zetten van tattoos. Denk bijvoorbeeld aan levens waarin krijgers zich voorafgaand aan de strijd insmeerden met natuurlijke verfstoffen om zich sterk en onoverwinnelijk te wanen, of aan vrouwen in India en Noord-Afrika die prachtige hennaversieringen droegen op handen en

voeten bij feestelijke ceremonieën. Herinneringen verbonden met ervaringen in levens waar de huid traumatische verminkingen onderging, geven nu geregeld (onbewust) onprettige gevoelens of ongemakkelijk gedachten bij het zien van tatoeages. Denk aan levens waarin concentratiekampgevangenen een nummer op de arm getatoeëerd kregen of aan mensen met ernstige (brand)wonden op het lichaam. Op zielsniveau is de verbinding gelegd: donkergekleurde plekken op de huid betekenen angst, pijn, verdriet. Wat nu voor de één huidversiering betekent, is voor de ander ontsierend, lelijk of pijnlijk, afhankelijk van eigen ervaringen in het verleden. Over medische/cosmetische tatoeages zijn de meningen meestal positief. Littekens en wijnvlekken kunnen minder opvallend gemaakt worden en bij haarverlies van wimpers en wenkbrauwen kan het gezicht met permanente 'make-up' worden bewerkt. Vanzelfsprekend zijn meningen evenzeer gebaseerd op wat gangbaar is en welke sociale normen en waarden gelden. Lange tijd, tot ver in de jaren tachtig van de vorige eeuw, werden tattoos beschouwd als ordinair of slechts passend bij mannelijke arbeiders en matrozen. Tegenwoordig showt menig man én vrouw met trots getatoeëerde afbeeldingen op de huid om persoonlijke interesses te etaleren. Met gekozen afbeeldingen kun je statements maken, aangeven van wie of wat je fan bent, laten zien welke (spirituele) symbolen belangrijk voor je zijn. Vaak is over het zetten van een tattoo lang en goed nagedacht. Want nadat de donkere inkt met een naald onder de opperhuid is aangebracht, is het haast onmogelijk de afbeelding nog te verwijderen (tenzij via weglasseren of de afbeelding door een tatoeëerder laten aanpassen).

De Tatoeëerder van Auschwitz

In het voorjaar van 1942 werd een jonge Slowaakse Jood, Lale Sokolov, naar Auschwitz gedeporteerd. SS-officieren benoemen hem later tot tatoeëerder. In het kamp was hij degene die ruim twee jaar lang duizenden gevangenen van een tatoeagenummer op de arm voorzag. Gita was gevangene 34902. Lale en Gita werden verliefd op elkaar. Na drie jaar kampgevangenschap werd Gita op dodenmars gestuurd en kwam Lale in een ander kamp terecht. Beiden wisten te ontsnappen en gingen op zoek naar elkaar. Gedurende zeventig jaar zwegen ze allebei over het begin van hun relatie. Pas na Gita's dood durfde Lale hun verhaal te delen met anderen. Het was te pijnlijk en moeilijk geweest om te vertellen hoe en waar de liefde tussen gevangenen met nummer 32407 en 34902 begon. Heather Morris tekende in 2018 hun verhaal op voor het boek *De Tatoeëerder van Auschwitz*. Onder de meest verschrikkelijke omstandigheden is er altijd een sprankje hoop: liefde.

‘De tattoo betekende voor de cliënten met een vorig leven in een concentratiekamp het begin van de hel’

Bloedgroeptatoeage

Functionele huidmarkeringen uit eerdere levens laten minder heftige zielsreacties zien. Zo was het voor zeelui lange tijd gebruikelijk om tatoeages te hebben. Na noodlottige verdrinking kon men bij een aangespoeld lijk dankzij de tattoo (bijvoorbeeld initialen van de familie) vaststellen om wie het kon gaan. Uit een voorbij leven in een vroege indianencultuur herinner ik me een ritueel tot volwassenheid. Door een sjamaan werd ik ingewijd tot de mannengroep, maar voor het zover was moest ik eerst een verdovend papje oplepelen uit een houten kom. Daarna kraste de sjamaan met een vlijmscherp puntje van een stuk bot een cirkelpatroon in de huid op mijn schouders en rug. De kleine inkepingen bedekte hij met een laagje gekneusde bladeren. Niet noodzakelijkerwijs medicinaal, want kort daarna gingen de wondjes ontsteken. Dit leverde koorts, ijdromen én uittredingen op, allemaal onderdeel van de initiatie. Aan de ontstane tekening op de huid, een soort grote tattoo, konden stamleden voortaan zien dat ik tot de volwassenen behoorde. Tatoeages die ervoor zorgen ‘dat je ergens bij hoort’ zijn er nog steeds. Zo laten leden van criminele organisaties nogal eens een gezamenlijk afschrikwekkend teken zetten. Zo’n tattoo om erbij te horen, kan overigens wel problemen opleveren als je niet

langer lid wilt blijven van de bende. Aan het begin van de Tweede Wereldoorlog lieten SS’ers hun bloedgroep tatoeëren op de huid, in de buurt van hun oksel. De bedoeling daarvan was dat wanneer ze tijdens gevechten aan het front gewond zouden raken, ze tijdig een passende bloedtransfusie konden krijgen. Maar toen duidelijk werd dat de Duitsers aan de verliezende hand waren, werd deze bloedgroeptatoeage tot last. De tattoo kon ‘verraden’ dat iemand lid was (geweest) van de SS.

Tatoeagenummers in het concentratiekamp

In mijn praktijk regressie- en reïncarnatietherapie krijg ik regelmatig cliënten die last hebben van onverklaarbare huidallergieën. Sommige cliënten lieten een mooie tattoo zetten en kregen daarna plotseling last van jeuk of gekke huidontstekingen, al had de tatoeëerder nog zo zorgvuldig en hygiënisch gewerkt. De huid reageerde allergisch op de gezette tattoo en gaf daarmee een signaal af. Bij het speuren naar de oorzaak om het huidirritatieprobleem te verhelpen, stuitte deze cliënten op traumatische ervaringen die de huid betroffen. Oude (brand) wonden waren opnieuw getriggerd, maar ook concentratiekampervaringen uit vorige levens die eindigden in de

In de huid gebrand jurkpatroon na Hiroshima

‘Betekeningen die we verbinden aan tattoos, kunnen gebaseerd zijn op zielsherinneringen uit het verleden’

Tweede Wereldoorlog. In Auschwitz kregen gevangenen bij aankomst verplicht een cijfertatoeage op de onderarm. Zielsherinneringen aan zo'n gedwongen tatoeage brachten oude emoties uit het onderbewustzijn omhoog. De tattoo betekende voor deze cliënten 'het begin van de hel, depressie, hongerijsden, sterven', maar soms ook 'overleven'. Na therapeutische afronding van de oorlogstrauma's verdween in bijna alle gevallen de huidallergie. De huidige tattoo had gefungeerd als hernieuwd symbool om oude pijn alsnog emotioneel af te ronden.

Gedenktattoos

In 1999 kwam de film *The Devil's Arithmetic* uit, die gaat over de Holocaust. In de begincène loopt een jonge

vrouw langs een tattooshop. Ze hoort het laag brommend geluid van de tatoeëermachine... en reageert daarop met afschuw. Op weg naar huis bevindt ze zich opeens in het jaar 1941. De regisseur laat in het midden of de kampervaringen die daarna in beeld zijn gebracht de Joodse familie van de jonge vrouw betreffen of dat het gaat om een Joods vorig leven. De trigger 'tattoo en Tweede Wereldoorlog' is in deze film heel duidelijk weergegeven. Voor ouderen met een kampverleden in het huidige leven, Joodse mensen die familie verloren in kampen tijdens de Tweede Wereldoorlog en voor mensen met vorige levens die eindigden in dergelijke kampen, is het zien van of het laten zetten van een tattoo op de arm niet zelden verbonden met angst, depressie of verdriet. Toch geldt dat niet voor iedereen. Zo las ik een artikel over twee Joodse pubers, achterkleinkinderen van een kampslachtoffer dat Auschwitz overleefde. Ze hadden het kampnummer van hun overgrootvader op hun armen had laten tatoeëren. Niet om anderen te shockeren, maar om hem te gedenken. Betekenissen die we verbinden aan tattoos zijn van persoonlijke aard en kunnen wel of niet gebaseerd zijn op zielsherinneringen uit het verleden. Heus niet alle jongeren die nu met getatoeëerde nazisymbolen op het lijf rondlopen zijn neonazi's of in een vorig leven fanatiek Duits soldaat geweest. Zoals vele jonge soldaten aan het begin van de Tweede Wereldoorlog niet goed nadachten over 'waarom of waarvoor ze gingen vechten', kiezen jongeren nu ook wel eens voor tattoos waar ze later spijt van krijgen.

Hiroshima

Cliënte Saskia had vreselijke jeuk over heel haar lichaam. De jeuk'aanval' begon nadat ze een grote klapproos op haar linkerschouder had laten tatoeëren. De tattoo jeukte en gaf een licht brandend gevoel. De jeuk werd onhoudbaar nadat ze voor een feest een zijden kimono had aangetrokken. Vanaf dat moment 'jeukte en brandde alles'. In Saskia's meest recente vorige leven, dat eindigde in de Tweede Wereldoorlog, was ze een Japanse vrouw die na het atoombombardement op Hiroshima stierf aan haar vele brandwonden. In de vlammenzee - gevolg van de kernexplosie - was het bloempatroon van haar toenmalige jurk door extreme hitte in haar huid geschroeid. De klapproostatoeage die Saskia nu had laten zetten, bracht de pijnlijke herinnering aan de (huid)oppervlakte. •

Wil je meer weten over hoe je loskomt van oude emoties die horen bij vorige levens in oorlogstijd, lees dan Marianne's boek *Diehards in de war* of het gratis e-book *Bevrijd... eindelijk!* De oorlogssituatie Rusland/Oekraïne zal vast het nodige gaan oprakelen op zielsniveau... © Tekst: Marianne Notschaele-ten Boer, RHA Publishing - WWW.VORIGELEVENS.NL